

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudcem JUDr. Janem Rutschem ve věci

žalobce: **B. A. M. E.**

proti

žalované: **Policie ČR, Krajské ředitelství policie Královéhradeckého kraje
Odbor cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort
se sídlem Hradec Králové, Věkoše 416**

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 28. července 2022, čj. KRPH-81066-29/ČJ-2022-050022-SV, o zajištění cizince za účelem správního vyhoštění,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Včasnou žalobou se žalobce domáhal přezkoumání správnosti a zákonnosti shora označeného rozhodnutí žalované, kterým bylo rozhodnuto o jeho zajištění za účelem správního vyhoštění dle § 124 odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), doba zajištění byla stanovena na 60 dnů ode dne omezení osobní svobody.

2. Obsah žalobou napadeného rozhodnutí je účastníkům řízení nepochybně dobře znám, krajský soud proto nepovažuje za nutné jej opisovat a v podrobnostech na něj odkazuje.

II. Obsah žaloby

3. Žaloba obsahovala tři žalobní námitky.
4. V **prvém žalobním bodu** žalobce namítal, že v napadeném rozhodnutí absentuje stanovení délky dílčích kroků při realizaci vyhoštění. Dle žalobce bylo s ohledem na judikatorní závěry správních soudů třeba, aby žalovaná stanovila konkrétní kroky při realizaci vyhoštění s konkrétním časovým odhadem, což se nestalo. Její konstatování, že „je možné počítat s dobou maximálně 60 dnů k realizaci vyhoštění“ nevypovídá dle něho o konkrétní časové náročnosti jednotlivých kroků.
5. Ve **druhém žalobním bodu** žalobce namítal časový nesoulad mezi dobou omezení osobní svobody a vydáním rozhodnutí. To bylo vydáno a jemu doručeno 28. 7. 2022, doba zajištění ovšem byla stanovena zpětně od 27. 7. 2022 („od okamžiku omezení osobní svobody“). Rozhodnutí tak vyvolává účinky ex tunc, působí retroaktivně, neboť se zajištění počítá od momentu, kdy byl žalobce omezen na svobodě dle zákona o Policii České republiky. Mělo tak dojít k „přezajištění“, neboť se změnil právní podklad, na základě kterého je žalobce omezen na osobní svobodě ze zákona o Policii České republiky na zákon o pobytu cizinců.
6. Ve **třetím žalobním bodu** vytýkal žalobce žalované, že nezohlednila jeho politické problémy v zemi původu. Nesouhlasil s možnou realizací správního vyhoštění, proto kromě rozhodnutí napadal v tomto směru i závazné stanovisko Ministerstva vnitra. Poukázal na to, že v průběhu pohovoru uvedl, že měl v zemi původu politické problémy a byl kvůli tomu pět let ve vězení, které by mu hrozilo znovu, pokud by se tam vrátil. Žalovaná ovšem neřešila žádné navazující problémy, nedoptala se na konkrétní okolnosti těchto politických problémů, a proto ani závazné stanovisko nemohlo vyjít ze všech objektivně zjištěných okolností. Pokud žalobce uvedl skutečnosti, které by mohly naznačovat jeho pronásledování v zemi původu kvůli projevování politických názorů, měla žalovaná zjistit podrobnosti o těchto skutečnostech. V případě vyhoštění žalobce by totiž dle jeho přesvědčení mohlo dojít k porušení zásady nenavrácení.
7. Proto navrhl zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci žalované k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalované k žalobě

8. Žalovaná ve vyjádření k žalobě nejprve ve shodě s obsahem odůvodnění napadeného rozhodnutí popsala jednotlivé úkony orgánů Policie České republiky poté, co byl žalobce dne 27. 7. 2022 v 6:20 hodin zajištěn hlídkou OPKPE Zlín dle § 27 odst. 1 písm. d) zákona č. 273/2008 Sb., o policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále také jen „zákon o policii ČR“).
9. Dále sdělila informace, které v napadeném rozhodnutí obsaženy nebyly, ale plynou z obsahu správního spisu, a to předně že žalobci bylo dne 28. 7. 2022 doručeno rozhodnutí o správním vyhoštění z území členských států Evropské unie dle § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 a § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona o pobytu cizinců. Proti tomuto rozhodnutí se žalobce neodvolal, nabylo tak právní moci 9. 8. 2022. A dále že žalobci byl dne 28. 7. 2022 předán dokument Informace cizinci o možnosti využít dobrovolného návratu a dokument Informace o možnosti požádat o udělení mezinárodní ochrany

v zařízení pro zajištění cizinců. Žalovaná dodala, že k 31. 8. 2022 žalobce nepožádal o mezinárodní ochranu ani v České republice, ani v jiném členském státě Evropské unie, k danému datu nepožádal ani o dobrovolný návrat.

10. Ohledně **prvé žalobní námitky** žalovaná ocitovala tu pasáž z napadeného rozhodnutí, v níž se se věnovala odůvodnění doby zajištění v délce 60 dnů. Zdůraznila, že vycházela zejména ze sdělení Ředitelství služby cizinecké policie ze dne 27. 7. 2022, že je v žalobcově případě nutno počítat s dobou minimálně 60 dnů k realizaci vyhoštění. V této délce proto dobu zajištění stanovila.
11. Dne 31. 8. 2022 Ředitelství služby cizinecké policie znovu kontaktovala a bylo jí opět sděleno, že časová dotace předpokládaných úkonů je individuální a nelze ji predikovat, neboť záleží v konkrétním případě na samotném přístupu zajištěného cizince a na dotčeném státu, jehož je zajištěný cizinec státním příslušníkem. V dané věci po vypršení lhůty pro možnost požádat o mezinárodní ochranu a po přiměřené době, kdy taková žádost může být doručena a zapsána do systému, zaslalo dne 24. 8. 2022 Ředitelství služby cizinecké policie na ambasádu Egyptské arabské republiky Žádost o ověření totožnosti a vydání náhradního cestovního dokladu. Ambasáda si vyžádala daktyloskopické otisky prstů cizince a dne 31. 8. 2022 proběhl na ambasádě Egyptské arabské republiky konzulární pohovor se žalobcem. Ze zkušeností v obdobných případech lze dle Ředitelství služby cizinecké policie počítat od data pohovoru se lhůtou 1 až 2 měsíců, než se ambasáda vyjádří k ověření totožnosti cizince a k jeho převzetí do domovského státu. Je tedy pravděpodobné, že Ředitelství služby cizinecké policie vyzve k prodloužení lhůty zajištění žalobce.
12. Ohledně **druhé žalobní námitky** žalovaná uvedla, že žalobce byl prvotně omezen na osobní svobodě dne 27. 7. 2022 v 6:20 hodin dle § 27 odst. 1 písm. d) zákona o Policii ČR. Dne 28. 7. 2022 v 6:20 hodin byl zajištěn dle § 27 odst. 2 téhož zákona. Napadené rozhodnutí o zajištění převzal dne 28. 7. 2022 ve 14:00 hodin. Od tohoto okamžiku je tedy žalobce zajištěn dle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, čímž bylo ukončeno zajištění dle § 27 odst. 2 zákona o Policii ČR. Výrokem napadeného rozhodnutí určená doba zajištění stanovená na 60 dnů od okamžiku omezení osobní svobody (27. 7. 2022 v 6:20 hodin) pouze vymezuje dobu, po kterou má být žalobce zajištěn.
13. Ohledně **třetí žalobní námitky** žalovaná poukázala na ty pasáže z protokolů o výsledku žalobce, v nichž se vyjadřoval k tomu, co by mu mělo hrozit v případě návratu do země původu. Zejména na základě těchto jím uváděných okolností a také na základě závazného stanoviska Ministerstva vnitra ev. č. ZS54419 (dále také jen „Závazné stanovisko MV“) dospěla k závěru o neexistenci překážek návratu žalobce do Egypta.
14. Žalovaná proto navrhla zamítnutí žaloby.

IV. Skutkové a právní závěry krajského soudu

15. Krajský soud přezkoumal žalované rozhodnutí podle části třetí, hlavy první a druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, v platném znění (dále jen „s. ř. s.“). Rozsah jeho přezkumu byl vymezen žalobními body (§ 75 odst. 2 s. ř. s.). Učinil tak bez nařízení jednání, neboť žalobce ani žalovaná nařízení jednání nepožadovali a soud neshledal jednání jako nezbytné. Dospěl přitom k následujícím skutkovým zjištěním a právním závěrům.

16. Žaloba je přípustná. Podala ji oprávněná osoba (§ 65 odst. 1 s. ř. s.) v zákonné lhůtě (§ 172 odst. 1 zákona o pobytu cizinců).
17. Dle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců je policie oprávněna zajistit cizince staršího 15 let, jemuž bylo doručeno oznámení o zahájení řízení o správním vyhoštění anebo o jehož správním vyhoštění již bylo pravomocně rozhodnuto nebo mu byl uložen jiným členským státem Evropské unie zákaz vstupu platný pro území členských států Evropské unie a nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování, pokud je nebezpečí, že by cizinec mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění, zejména tím, že v řízení uvedl nepravdivé údaje o totožnosti, místě pobytu, odmítl tyto údaje uvést anebo vyjádřil úmysl území neopustit nebo pokud je takový úmysl zjevný z jeho jednání.
18. Dle odst. 3 téže normy policie v rozhodnutí o zajištění stanoví dobu trvání zajištění s přihlédnutím k předpokládané složitosti přípravy výkonu správního vyhoštění.
19. Dle § 125 odst. 1 zákona o pobytu cizinců doba zajištění nesmí překročit 180 dnů a počítá se od okamžiku omezení osobní svobody.
20. Dle § 179 odst. 1 téhož zákona není vycestování cizince možné v případě důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, by mu tam hrozilo skutečné nebezpečí. Dle odst. 2 téže normy se za skutečné nebezpečí podle tohoto zákona považuje navrácení v rozporu s článkem 3 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Tento článek (Zákaz mučení) stanoví, že nikdo nesmí být mučen nebo podrobován nelidskému či ponižujícímu zacházení nebo trestu.
21. V **prvém žalobním bodu** vytýkal žalobce žalovanému rozhodnutí absenci odhadu délky dílčích kroků nutných při realizaci vyhoštění.
22. Návod na to, jak by mělo vypadat odůvodnění vedlejšího výroku o stanovení doby trvání zajištění, poskytuje např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 10. 2011, č. j. 1 As 93/2011-79. Podle něj je nutné uvést *„jaké všechny úkony bude pravděpodobně nezbytné provést k přípravě realizace správního vyhoštění konkrétní osoby. Dále lze nepochybně požadovat, aby správní orgán kvalifikovaně na základě svých zkušeností upřesnil v odůvodnění rozhodnutí svůj odhad, jak dlouho zabere provedení každého ze specifikovaných úkonů (např. obvyklá doba komunikace se zastupitelským úřadem země původu cizince, doba potřebná pro poskytnutí právní pomoci ze strany země původu). Správní orgán musí posuzovat uvedené otázky přísně individuálně, nikoliv paušálním odhadem.“* A to proto, aby soud měl možnost přezkoumat, zda stanovení konkrétní doby trvání omezení svobody odpovídá individuálním okolnostem případu a zda nebylo svévolné.
23. V odůvodnění přezkoumávaného rozhodnutí (poslední odstavec na str. 6 a s první odstavec na str. 7) žalovaná poměrně podrobně popsala, jaké úkony je třeba vykonat za účelem realizace vyhoštění žalobce. Pravdou ovšem je, že ani přibližný časový odhad trvání jednotlivých fází procesu vyhoštění neuvedla. V souvislosti s tím toliko konstatovala, že věc konzultovala s Ředitelstvím služby cizinecké policie, Oddělení zjišťování totožnosti, ENO a vyhoštění, kde jí bylo sděleno, že vzhledem k absenci cestovního dokladu žalobce a složitosti přípravy realizace správního vyhoštění je možné počítat s dobou minimálně 60 dnů k realizaci vyhoštění.
24. Jak už ale uvedl Krajský soud v Brně v rozsudku ze dne 4. 5. 2021, č. j. 41 A 12/2021-44, *„požadavek na specifikaci budoucích kroků, které mají vést k dosažení účelu zajištění, jakož i*

jejich časové vymezení ve vztahu k době trvání zajištění, nelze vykládat tak, že by absence časového odhadu provedení každého ze specifikovaných úkonů žalované při stanovení délky zajištění automaticky vedla k nepřezkoumatelnosti rozhodnutí pro nedostatek důvodů.“ S tímto závěrem se zdejší soud plně ztotožňuje.

25. Vždy je třeba přihlížet ke specifickým okolnostem každého jednotlivého případu. Pro žalovanou může být v některých případech obtížné odhadnout, jak dlouho budou trvat jednotlivé úkony směřující k vyhoštění cizince. Šlo by proti smyslu odůvodnění, pokud by žalovaná bezpodmínečně musela v rozhodnutí o zajištění učinit určitý časový odhad, který by ale vůbec neodpovídal skutečnosti. Shora uvedenému požadavku by tak sice formálně dostála, ale po stránce faktické by pro zajištěného taková informace žádný význam neměla.
26. Pokud tedy není možné specifikovat ani kvalifikovaně odhadnout dobu potřebnou pro realizaci dílčí kroků při procesu vyhoštění, je ovšem nutné trvat na tom, že v takových případech je namístež z opatrnosti stanovit kratší dobu zajištění. Tím se jednak umožní zajištěnému realizovat soudní přezkum v kratších intervalech. A jednak to soudu umožní ověřit, zda žalovaná během této doby v řízení postupuje s náležitou pečlivostí, aktivně, svědomitě, a bez zbytečných průtahů, či zda zajištění cizince směřuje k jeho primárnímu cíli (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 8. 2020, č. j. 1 Azs 143/2020-48, bod 24).
27. V posuzované věci se žalovaná snažila zjistit u příslušných pracovníků Ředitelství služby cizinecké policie, jak dlouho budou úkony související s realizací vyhoštění žalobce, které v odůvodnění napadeného rozhodnutí popsala (např. zabezpečení náhradního cestovního dokladu, obstarání letenky, obstarání průvozu žalobce přes jiné státy Evropské unie nebo komunikace s domovským státem žalobce o jeho vzetí zpět), zhruba trvat. Dostalo se jí odpovědi, že minimálně 60 dnů. Stanovila tedy dobu zajištění právě na tuto minimálně odhadnutou délku.
28. Tento postup v projednávané věci dle názoru krajského soudu nepřekročil hranici přiměřenosti. Takové stanovení doby trvání omezení svobody odpovídá individuálním okolnostem případu žalobce a nelze z něho dovodit, že by žalovaná v tomto směru postupovala svévolně.
29. To ostatně fakticky potvrdilo i stanovisko Ředitelství služby cizinecké policie ze dne 31. 8. 2022, které k opětovnému dotazu žalované sdělilo, že v případě žalobce jednotlivé úkony směřující k realizaci rozhodnutí o správním vyhoštění probíhají (dne 31. 8. 2022 s ním proběhl konzulární pohovor na ambasádě Egyptské arabské republiky) a že s ohledem na zkušenosti v obdobných případech zřejmě bude Ředitelství služby cizinecké policie s největší pravděpodobností žádat o prodloužení doby žalobcova zajištění. Postup žalované při stanovení doby zajištění v napadeném rozhodnutí v délce 60 dnů (tedy v délce, která byla odhadnuta jako minimální pro realizaci úkonů potřebných v souvislosti s realizací správního vyhoštění) tak umožní žalobci případně realizovat v budoucnu soudní přezkum jejího postupu v kratších intervalech. Prvou žalobní námitku tedy krajský soud důvodnou neshledal.
30. Pokud jde o **druhý žalobní bod**, tak krajský soud z obsahu správního spisu ověřil, že data (včetně přesných časů) a právní tituly jednotlivých zajištění jsou zcela přesně popsány ve vyjádření žalované k žalobě (viz shora). Žalobce se však mýlí, pokud se domnívá, že tyto otázky jsou relevantní pro posouzení otázky, odkdy se počítá doba jeho zajištění.

31. Ustanovení § 125 odst. 1 zákona o pobytu cizinců totiž kogentně zakotvuje, že doba zajištění nesmí překročit 180 dnů a počítá se od okamžiku omezení osobní svobody. Ve shodě s tím stanovila žalovaná ve výroku napadeného rozhodnutí, že: „Doba zajištění se podle ustanovení § 125 odst. 1 zákona č. 326/199 Sb. stanovuje na 60 dnů od okamžiku omezení osobní svobody.“
32. Z obsahu správního spisu je nesporné, žalobce byl na osobní svobodě omezen dne 27. 7. 2022 v 6:20 hodin, kdy byl policejní hlídkou zajištěn dle § 27 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců. Doba zajištění se tedy počítá od tohoto dne. Ostatně tato skutečnost je pro žalobce nejvýhodnější, v jeho zájmu těžko může být, aby doba zajištění počal běžet od jakéhokoliv pozdějšího okamžiku. Uvedeným výrokiem žalovaného rozhodnutí tedy nedošlo k porušení žádného žalobcova veřejného subjektivního práva, žalobní námitka tak není důvodná.
33. **Třetí žalobní bod** směřoval k otázce existence reálného předpokladu vyhoštění. Ta je jednou z podmínek zákonnosti zajištění. Každé zajištění cizince totiž musí sledovat konkrétní účel – v tomto případě uskutečnění správního vyhoštění žalobce. Zajištění nemůže obstát, pokud tento účel nebude reálně možné naplnit ve stanovené době trvání zajištění.
34. Reálný předpoklad vyhoštění chybí také tehdy, pokud v případě cizince existují důvody znemožňující vycestování ve smyslu § 179 zákon o pobytu cizinců. Podle odst. 1 tohoto ustanovení vycestování cizince není možné v případě důvodné obavy, že by mu po návratu do státu, jehož je státním občanem, hrozilo skutečné nebezpečí. V souladu s odst. 2 se za skutečné nebezpečí považuje navrácení v rozporu s čl. 3 Evropské úmluvy o lidských právech.
35. Otázkou existence důvodů znemožňujících vycestování se žalovaná musí zabývat hlavně v řízení o správním vyhoštění cizince. Za tímto účelem má povinnost si vyžádat závazné stanovisko Ministerstva vnitra. Judikatura ovšem dovodila, že žalovaná má povinnost zabývat se možnými překážkami správního vyhoštění i v řízení o zajištění cizince, pokud jsou jí tyto překážky v době rozhodování o zajištění známy nebo pokud před rozhodnutím o zajištění cizince vyšly najevo. Pokud bude již před vydáním rozhodnutí o zajištění zřejmé, že by zde mohly být důvody znemožňující vycestování, má žalovaná povinnost si před zajištěním cizince vyžádat stanovisko Ministerstva vnitra (usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 11. 2011, č. j. 7 As 79/2010-150).
36. Povinnost (předběžně) posoudit možné překážky správního vyhoštění v řízení o zajištění cizince se týká situace, ve které správní orgán teprve zahájil řízení o správním vyhoštění a dosud nevydal v tomto řízení rozhodnutí ve věci samé. Pokud ovšem toto rozhodnutí již vydal, pak si správní orgán při rozhodování o zajištění již nemusí činit (předběžný) úsudek o možných překážkách vyhoštění. Může v tomto směru vyjít z pravomocného a vykonatelného rozhodnutí o správním vyhoštění (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 8. 2013, č. j. 8 As 33/2013-35, či ze dne 16. 3. 2016, č. j. 1 Azs 5/2016-25, bod 22).
37. V posuzované věci byla rozhodnutí o správním vyhoštění žalobce z území členských států Evropské unie dle § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 a § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona o pobytu cizinců a žalobou napadené rozhodnutí o jeho zajištění vydána ve stejný den. Rozhodnutí o správním vyhoštění ovšem v době rozhodování žalované o zajištění

žalobce ještě nebylo v právní moci. Žalovaná tak z rozhodnutí o správním vyhoštění vycházet nemohla, ale ona tak ani neučinila.

38. Zcela správně si učinila úsudek o důvodech znemožňující vycestování žalobce ve smyslu § 179 zákon o pobytu cizinců. A to především na základě obsahu jeho výpovědí, které učinil v průběhu řízení o správním vyhoštění a dále na základě Závazného stanoviska MV, které si v průběhu řízení o správním vyhoštění opatřila a které tak při rozhodování o zajištění žalobce měla k dispozici. Krajský soud dodává, že pokud správní orgán v řízení o zajištění cizince užije závazné stanovisko Ministerstva vnitra získané v rámci řízení o správním vyhoštění, má v řízení o zajištění toto stanovisko obdobné účinky, jako kdyby se jednalo o závazné stanovisko, i když se formálně jedná o prostý podklad rozhodnutí dle § 50 odst. 4 správního řádu (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 2. 2019, č. j. 8 Azs 76/2018-59).
39. V průběhu správního řízení byl žalobce vyslechnut dvakrát. Dne 27. 7. 2022 uvedl, že z Egypta odešel kvůli politické situaci, která tam nastala. Byl ve skupině lidí, kteří nesouhlasili s nynější vládou, za to šel do vězení na 5 let, z vězení se měl vrátit 20. 2. 2020. V listopadu 2020 odletěl do Spojených arabských emirátů, kde žil rok a půl. Tamní policie ale zjistila, že měl v Egyptě politické problémy, a chtěla ho vrátit do země původu. Stihl ale odletět do Albánie, odsud se za pomoci převaděče dostal do Srbska. Poté měl být odvezen dodávkou do České republiky, odkud chtěl vlakem pokračovat do Německa. To značil za cíl své cesty, tam chce požádat o azyl. Uvedl, že cestou v žádné zemi o azyl nežádal. K výslovným dotazům ohledně nemožnosti návratu do země původu uvedl, že v Egyptě je pro něj špatná politická situace a hrozí mu tam zase vězení. Na dotaz, zdali mu tam hrozí mučení, trest smrti, nelidské či ponižující zacházení nebo trest nebo jiné vážné nebezpečí jednání odpověděl, že v Egyptě mu žádné nebezpečí nehrozí, pouze vězení za jeho politický postoj.
40. Obsah této žalobcovy výpovědi byl znám i Ministerstvu vnitra při vyhotovování Závazného stanoviska MV. To dále vycházelo z informace OAMP MV ČR – Egypt – „Bezpečnostní a politická situace v zemi“ ze dne 24. 5. 2022. Dle Závazného stanoviska MV žalobci v případě návratu do Egypta nehrozí nebezpečí mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání ve smyslu čl. 3 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv ani ve smyslu čl. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod a Úmluvy proti mučení a jinému krutému, nelidskému či ponižujícímu zacházení nebo trestání.
41. Závazné stanovisko MV zdůraznilo, že z výpovědi žalobce vyplynulo, že svoji vlast opustil dobrovolně a bez potíží. Vycestoval z ní půl roku po svém údajném propuštění z vězení, s vlastním cestovním pasem, přes oficiální hraniční přechod, tedy s plným vědomím tamních státních orgánů, aniž by mu v tom kdokoliv bránil. Žalobce neodůvodnil, proč, když si předchozí trest měl řádně odpykat, by mu nyní mělo uvěznění hrozit znovu. Výslovně uvedl, že mu v zemi původu žádné jiné nebezpečí nehrozí, tím méně pak na úrovni mučení či nelidského a ponižujícího zacházení.
42. Krajský soud s těmito závěry Závazného stanoviska MV souhlasí, stejně jako se závěrem, že pokud by žalobci v případě návratu do vlasti opravdu vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti hrozilo, lze důvodně předpokládat, že by využil svého práva na podání žádosti o mezinárodní ochranu v kterémkoliv ze států, přes které do České republiky přicestoval. Ostatně neučinil tak minimálně k 31. 8. 2022, a to ani v České republice, ani

v jiném členském státu EU, jak plyne z vyjádření žalované k žalobě, přestože o této možnosti byl v průběhu správního řízení řádně poučen, jak plyne z obsahu správního spisu.

43. Krajský soud tak přezkoumal na základě obsahu žaloby i zákonnost a správnost Závazného stanoviska MV. Nicméně v jeho obsahu žádnou nezákonnost či nesprávnost neshledal a s jeho konečným závěrem, že v případě žalobce nebyly shledány důvody ve smyslu § 179 zákona o pobytu cizinců, které by znemožňovaly jeho vycestování do Egypta, které je tak možné, se plně ztotožnil.
44. Krajský soud ještě dodává, že s žalobcem byl proveden další pohovor dne 28. 7. 2022, v rámci něhož na dotaz ohledně existence jakékoliv překážky, která by mu bránila bezpečně vycestovat do Egypta, odpověděl, že do Egypta se vrátit nechce, není tam dobrá práce. Jeho cílem je dostat se do Německa. Žádný důvod, pro který by nemohl opustit EU, mu znám nebyl. Dle názoru krajského soudu uvedené odpovědi při tomto výsledku významně oslabují věrohodnost žalobcových tvrzení o jeho věznění v Egyptě z důvodu jeho politických postojů, resp. tvrzení, že by mu po návratu do Egypta mělo hrozit opětovné uvěznění.
45. Ostatně ty nikterak nespécifikoval ani v žalobě. Na jednu stranu tak žalobce vytýká žalované, že neřešila navazující problémy a nedoptala se jej na konkrétní okolnosti těchto „politických problémů“, ale na druhou stranu neuvádí, proč tedy s konkrétnějšími tvrzeními ohledně dané problematiky nepřišel již ve správním řízení. Netvrdí přitom, že by mu v tom něco bránilo, že by pro to měl nějaký relevantní důvod. A jak krajský soud opakuje, rovněž v žalobě svá tvrzení nikterak nerozhojnil, zůstal pouze u obecných floskulí o možnosti pronásledování v zemi původu kvůli „projevování svých politických názorů.“ Žádné relevantní skutečnosti, které by něčemu takovému mohly nasvědčovat, ovšem neuvedl.
46. Toliko pro úplnost, aniž by to mělo vliv na rozhodnutí o žalobě, krajský soud pouze připomíná, že žalobce nepodal proti rozhodnutí o správním vyhoštění řádný opravný prostředek, to je tak od 9. 8. 2022 v právní moci.
47. Krajský soud tak neshledal žádnou ze žalobních námitek důvodnou. A protože ohledně napadeného rozhodnutí a ani ohledně jemu předcházejícího správního řízení neshledal žádnou z vad, k nimž by byl povinen přihlédnout z úřední povinnosti, nezbylo mu, než žalobu jako nedůvodnou dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítnout.

V. Náklady řízení

48. Výrok II. tohoto rozsudku o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 s. ř. s. Ve věci byla úspěšná žalovaná, a měla by proto nárok na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1 s. ř. s.). Ta však přiznání nákladů řízení nenárokovala a z obsahu soudního spisu krajský soud nezjistil, že by jí nějaké náklady řízení nad rámec její úřední činnosti vznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Hradec Králové 6. září 2022

JUDr. Jan Rutsch v. r.
samosoudce